

JEDNOU V NOCI BYLO VENKU POŘÁDNĚ SYCHRAVO. Vítr mocně hučel a skučel. Muminek se právě zavrtával do peřin, když uslyšel podivný zvuk.

„To je jen vítr,“ řekl si. „Nebo se mě snaží postrašit malá Mia.“

V tu chvíli si vzpomněl na tatínkův nejlepší duchařský příběh. „Zděšeně jsem poslouchal, jak něco podivného a nepřirozeného vystupuje po vrzajících schodech...“

Muminek se otrásl a přitáhl si peřinu až pod bradu. *Co když se opravdu něco plíží nahoru po schodech,* pomyslel si.

Vrrrrrz, ozvalo se. Dveře muminkova pokojíčku se pomalu otevřely a v nich se objevila zářící bílá postava s vykulenýma očima. Přiletěla blíž.

„Húúúúú!“ zahučela. Byl to duch!

„Ááááá!“ zaječel muminek a skočil pod postel.

„Húúúúú!“ zopakoval duch. A pak najednou udělal: „Hepčí!“

Muminek vylezl zpod postele. „Na zdraví!“ řekl. „Nechceš kapesník?“

„Díky,“ řekl duch. „To mám z toho prachu. Hepčí! Můžu začít ještě jednou?“

A pustil se znovu do strašení: „Húúúú!“ Jenže muminek už se nebál. Duch splaskl a zmenšil se.

„Já jsem ten nejhorší duch na světě!“ zakvílel. „Ostuda všech zjevení. Ale já jsem se o tuhle práci neprosil, víš?“

„Ne?“ podivil se muminek.

„Chtěl jsem být strojvedoucí nebo policista,“ svěřil se duch a po tvářích se mu kutálely velké duší slzy. „Strašení mi prostě nejde!“

Muminek dostal nápad. Třeba by si mohli navzájem pomoci! Podíval se na fotku slečny Ferky. Kdyby ji tak mohl něčím ohromit, to by byla nádhera!

„Když ti pomůžu, abys vypadal děsivě,“ navrhl duchovi, „pomůžeš zase ty mně, abych vypadal statečně?“

„No jasně!“ rozzářil se duch a vysmrkal se.

„Tak zítra v noci touhle dobou?“ navrhl muminek.

„Ujednáno!“ řekl duch a zmizel.

